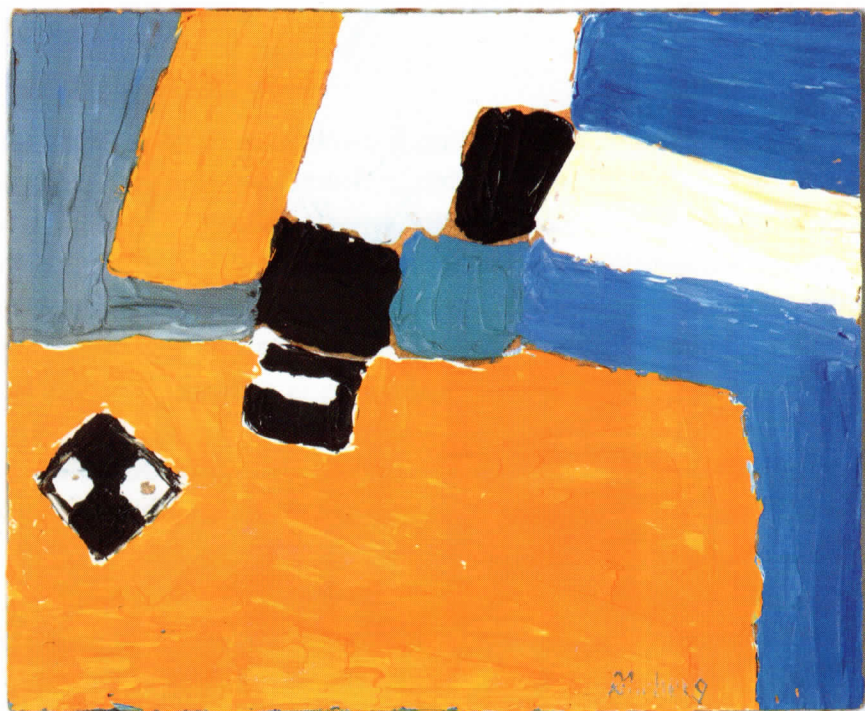

Inge-Lise Øhrberg
Thorfinsvej 1
3600 Frederikssund

Jeg har i en årrække fulgt Øhrberg's produktion, som for det meste har været præget af den desperate kamp for at komme til det optimale udtryk på fladen, således at billedformat, historie, farve, form og komposition i samdrægtighed kunne tilfredsstille hendes indre ambition, ikke den ydre, som enten bliver kvalmende dekorativ eller total uforståelig for at lægge røgslør over kunstnerens magtesløshed.

H. C. Andersen har beskrevet fænomenet i eventyret "Kejserens Ny Klæder" - citat: jamen, han har jo ikke noget tøj på. Øhrberg har tøj på og passer den naturlige nattegal.

Vi skal have udgangspunkter. Idealer, som er mere eller mindre latente. I Øhrbergs tilfælde spores malerne Klee og Mondrian på billedfladen. Det er ikke et tilfælde at de, sikkert uden at Øhrberg ved det, inspirerer hende.

Et billede af Klee, en akvarel med titlen Ab Ovo i overført betydning "Fra ægget" eller "Fra begyndelsen" indeholder en stoflighed som Øhrberg også udnytter for at få den mere robuste klang frem, det sitrende dybe, som får sin medspiller i den konkrete form (Mondrian). Hun viser tydeligt, at det er farven og kompositionen, som er det bærende element for historien. Brudstykker fra barndommen ("Ab Ovo") kan ikke komme til udtryk på en kunstnerisk måde, hvis skelettet ikke kan bære hendes sinds tyngde.

For mig at se samler Øhrberg de mange løse maleriske tråde, som engang filtrede sig ind i hinanden, og hun viser nu et kunstnerisk "garnnøgle", parat til at blive brugt af beskueren.

Den natur, som Øhrberg elsker og er afhængig af, kombineret med de uundgåelige traumer, som livet, hvis vi lever det intenst, presser os ind i, er samtidig et grundlag for hendes billeddannelse.

Hendes arbejder er koloristisk meget smukke. Det er det første jeg ser. Når den oplevelse har lagt sig, åbnes en dør ind til en lang korridor, hvor gulvbrædderne består af vemod, væggene af beslutsomhed og fasthed, loftet af håbet om ikke at glemme.

Komponisten Mahler skildrer noget af det nævnte i sin symphony Nr. 1 "The Titan".

Maleriet forfølger Øhrberg. Hun skal male, eller sagt med maleren Kandinsky's ord: skabe, male p.g.a. den indre nødvendighed.

Det er nok det, som er den virkelige hemmelighed i Øhrberg's arbejder.

Niels Herman Wamberg ved Kunsttidsskrift *North Debate*